บทที่ 6

สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ

สภาพทางสังคม การเมืองของประเทศไทยในช่วง พ.ศ. 2516-2522 ได้ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเนื้อหา และลีลาการประพันธ์ในงานของสุวรรณี สุคนธา มาเป็นระยะ ตามความผันผวน และเงื่อนไขของทางบ้านเมือง สุวรรณีเริ่มงานเขียนด้วยการเข้าร่วมกลุ่มนักเขียนวรรณกรรมเพื่อชีวิต คือกลุ่มหนุ่มเหน้าสาวสวย แต่งานส่วนใหญ่ยังเป็นการแสวงหาแนวทางของตนเอง มิได้ยึดแนวเขียนใดคงที่ สังเกตได้ว่างานเรื่องสั้นระยะแรกนั้น สุวรรณีพยายามไม่ซ้ำแบบใคร เพราะมีลีลาการเขียนที่ได้เปรียบจากการเป็นศิลปิน ปัญหาการเมือง และความไม่สงบสุขของประชาชนระยะนี้เป็นสิ่งหักเหความสนใจของสุวรรณีมาสู่การเสนอนวนิยายเชิงปัญหา ในลักษณะวิพากษ์ วิจารณ์สังคม

สภาพของวรรณกรรมไทยในช่วงเดียวกันนี้ เป็นแรงกระตุ้นอีกทางหนึ่งที่ผลักดันให้สุวรรณีเปลี่ยนแนวเขียนจากแนวพาฝันมาเป็นการเลือกเสนอปัญหาสังคม โดยมองหาแง่มุมต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของผู้อ่านและเป็นประเด็นปัญหาที่นักเขียนร่วมสมัยคนอื่น ๆ ต่างให้ความสนใจนำเสนอในงานกันอย่างเข้มข้น นักเขียนส่วนใหญ่ระยะนี้จะเสนอนวนิยายวิจารณ์สังคมในรูปแบบเดิมที่ใช้กันอยู่ก่อนเหตุการณ์ 14 ตุลาคม คือ นวนิยายแนวพาฝัน แต่ให้สาระถะหลักเกี่ยวกับปัญหาสังคม เช่น งานของนักเขียนหญิงกลุ่มเดิมที่มีชื่อเสียงในการเขียนนวนิยายชีวิตครอบครัวแนวพาฝัน อีกลักษณะหนึ่งของปรากฏการณ์ใหม่ในวงวรรณกรรมระยะนี้คือ การเสนอนวนิยายที่เบนไปจากประเด็นทางการเมือง คือนวนิยายที่มีสาระถะเกี่ยวกับชนบท เช่น ปัญหาความล้าหลังของการศึกษาในชนบทไทย วรรณกรรมแนวนี้ส่วนใหญ่เป็นงานของกลุ่มนักเขียนชายกลุ่มใหม่ซึ่งมีประสบการณ์ตรง และเกี่ยวข้องคุ้นเคยกับสภาพปัญหาดังกล่าวมาเป็นเวลานาน สุวรรณี มีความจำเป็นเช่นเดียวกับนักเขียนทั่วไปในช่วงนี้ คือต้องพยายามละเว้นการเสนอนวนิยายที่มีเนื้อหาข้องแวะปัญหาการเมือง หรือวิพากษ์วิจารณ์นโยบายของรัฐบาล ดังนั้นสุวรรณีจึงเลือกการเสนอปัญหายาเสพติดในงาน เพื่อความปลอดภัยและคล่องตัวในการเสนอวรรณกรรมระยะที่บ้านเมืองมีนโยบายเข้มงวดกับการแสดงออกทางความคิดของนักเขียนผ่านวรรณกรรม

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของสุวรรณีโดยตรงนั้น เนื่องจากระยะเดียวกันกับที่สภาพบ้านเมือง และสภาพวงวรรณกรรมมีข้อจำกัด และมาตรการ ควบคุมงานเขียนอย่างถี่ถ้วน ในชีวิตจริงสุวรรณีก็ประสบปัญหาครอบครัว เมื่อรู้ว่าลูกชายคนเดียวติดยาเสพติด ประสบการณ์จริงจากชีวิตส่วนตัวนี้เองเป็นแรงบันดาลใจให้สุวรรณีหันมาสนใจเสนองานที่มีสาระเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างจริงจัง ทั้งนี้สรุปได้ว่ามีปัจจัย หรือแรงบันดาลใจ 3 ประการ ที่เอื้อให้สุวรรณีผลิตนวนิยายสาระนี้ประสบความสำเร็จ เป็นที่สนใจติดตามของผู้อ่านได้แก่

1. ปัจจัยทางจิตวิทยา คือประสบการณ์ในชีวิตจริงจากความสะเทือนใจในการสูญเสียลูกชาย และความเชื่อมั่นในสถานภาพเป็นนักเขียนรางวัล ส.ป.อ. เป็นแรงหนุนให้งานในสาระนี้มีพลังยิ่งขึ้น โดยที่สุวรรณีสั่งสมความปรารถนาที่จะเป็นนักเขียนมาตั้งแต่เริ่มงานเรื่องสั้นและมีชื่อเสียงเมื่ออายุ 30 ปีเศษ ในขณะที่มีภาระครอบครัว และงานประจำคืองานสอนหนังสือเป็นภาระหนักหน่วง ปัจจัยข้อนี้ผลักดันให้สุวรรณีดำเนินชีวิตเพื่อสนองความปรารถนาในการแสดงออกถึงความสามารถพิเศษของตนจนวินาทีสุดท้ายของชีวิต นวนิยายที่สุวรรณีเขียนค้างอยู่คือ เรื่อง <u>วันวาร</u> ก็เป็นงานที่มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องจากนวนิยายกลุ่มปัญหายาเสพติด 1 ใน 5 เรื่องที่นำมาวิเคราะห์นั่นคือ เรื่อง <u>วันวาร</u> มีเนื้อหาเป็นตอนต่อของเรื่อง <u>พระจันทร์สีน้ำเงิน</u>

2. ปัจจัยทางสังคมวิทยา บรรยากาศทางการเมืองที่เข้มงวดต่อการแสดงออกของนักเขียนเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นให้บรรดานักเขียนแสวงหาแนวเรื่องเพื่อเสนองานที่ไม่ขัดต่อประกาศคณะปฏิรูปฉบับที่ 42 และฉบับที่ 43 เงื่อนไขทางกฎหมายซึ่งปิดกั้นความคิดเสรีของนักเขียนช่วงระยะนั้นส่งผลให้เกิดความเคลื่อนไหวในวงวรรณกรรม คือเกิดการพัฒนาเนื้อหาของนวนิยายจากเดิม นักเขียนหญิงกลุ่มที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่เสนองานนวนิยายชีวิตครอบครัวแนวพาฝัน แต่เมื่อถึงระยะนี้นักเขียนกลุ่มนี้ก็ได้หันความสนใจมาสู่การเสนอเนื้อหาเชิงวิจารณ์สังคมในประเด็นต่าง ๆ จากปัญหาสังคมที่พบเห็นอยู่ทั่วไป ความจำเป็นอันเนื่องมาจากสภาพสังคมการเมืองบีบบังคับ และความจำเป็นด้านค่าครองชีพในชีวิตขณะนั้นทำให้สุวรรณี ตัดสินใจเลือกวิจารณ์สังคมในประเด็นที่สามารถทำได้ คือปัญหาสังคมจากยาเสพติด

3. ปัจจัยทางวรรณกรรมร่วมสมัย สภาพวงวรรณกรรม และการเสนองานของนักเขียนร่วมสมัยผู้อื่น เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ผลักดันให้สุวรรณีหันเหความสนใจจากปัญหาสังคมที่นักเขียนระยะนั้นต่างนำเสนอกันในแง่มุมซ้ำซาก มีเนื้อหาใกล้เคียงกัน เมื่อมีปัจจัยสองประการแรกเป็นเครื่องหนุน สุวรรณีจึงหาทางออกในการเสนองานช่วงที่วงวรรณกรรมและนักเขียนถูกปิดกั้นความคิดด้านการเมือง เสนองานสาระปัญหายาเสพติด ซึ่งเป็นประเด็นที่บ้านเมืองไม่เพ่งเล็งจับผิด

ซ้ำยังมีนโยบายสนับสนุนการต่อต้านยาเสพติดในระยะนั้นอีกด้วย จึงทำให้งานกลุ่มนี้สร้างชื่อเสียงและสุวรรณีประสบความสำเร็จ เป็นที่ชื่นชอบของนักอ่าน ในฐานะนักประพันธ์ผู้เสนอวรรณกรรมสร้างสรรค์สังคม ผลงานของเธอได้พิสูจน์แล้วว่ามีคุณค่าในรูปแบบของงานศิลปะทั้งในลักษณะงานวรรณศิลป์ งานภาพยนต์ และงานละคร ดังที่นวนิยายของเธอมีผู้นำไปสร้างเป็นภาพยนต์หลายเรื่องด้วยกัน ได้แก่ เรื่อง เขาชื่อกานต์, ความรักครั้งสุดท้าย, ทะเลฤาอิ่ม, พรุ่งนี้ฉันจะรักคุณ, พระจันทร์สีน้ำเงิน เป็นต้น นอกจากนี้ยังเป็นศิลปะรูปแบบละคร เช่นเรื่อง คนเริงเมือง, ทอง-ประกายแสด, เขาชื่อกานต์, ด้วยปีกของรัก, เก้าอี้ขาวในห้องแดง เป็นต้น ประการสำคัญคุณค่าทางวรรณศิลป์ และสารัตถะที่สื่อแสดงถึงความตระหนักในความสำคัญของเยาวชนที่มีต่ออนาคตของชาติที่ปรากฏในงานของ สุวรรณี สุคนธา ทำให้วรรณกรรมจำนวนหนึ่งของสุวรรณีได้รับพิจารณาอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการให้เป็นหนังสืออ่านประกอบนอกเวลา ได้แก่ หนังสือแจกงานฌาปนกิจนายวงศ์เมือง นันทขว้าง ชื่อปก เรื่องของน้ำพุ, เรื่องสั้นเรื่อง สวนสัตว์ และนวนิยายอีกสองเรื่องคือ เขาชื่อกานต์ กับ พระจันทร์สีน้ำเงิน

เมื่อพิจารณาเอกภาพและสารัตถะเป็นหลัก อาจสรุปกล่าวได้ว่า ในบรรดาวรรณกรรมวิจารณ์สังคมเกี่ยวกับปัญหายาเสพติด 5 เรื่อง ที่นำมาวิเคราะห์ ได้แก่ คืนนี้ไม่มีพระจันทร์, ทะเลฤาอิ่ม พระจันทร์สีน้ำเงิน, ดอกไม้ในป่าแดด และมายา นับว่าเรื่อง ทะเลฤาอิ่ม มีความดีเด่นและให้สารัตถะเกี่ยวกับปัญหายาเสพติดได้แจ่มชัดที่สุด ตัวละคร เหตุการณ์ ความขัดแย้ง ทุกองค์ประกอบของเนื้อหาดำเนินไปเพื่อมุ่งสื่อสารความคิดหลักคือ ปัญหายาเสพติดอย่างตรงเป้าหมาย ตัวละครเอกคือวิพาร เป็นตัวอย่างเยาวชนที่มีความประพฤตินำไปสู่การใช้ยาเสพติด จาก สาเหตุที่ครอบคลุมหลายประการ ได้แก่ ปัญหาการอบรมเลี้ยงดู ปัญหาการศึกษา ปัญหาการคบเพื่อน และปัญหาการเปลี่ยนแปลงนิสัย พฤติกรรมตามธรรมชาติแห่งวัยของเด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลหลักที่สุวรรณีใช้วางบทบาทตัวละครทุกเรื่อง ส่วนสิ่งที่น่าสังเกตร่วมกันของงานทั้ง 5 เรื่องคือ สุวรรณีสามารถนำหลายสิ่งหลายอย่างที่สนใจมาเรียบเรียงไว้ในงานได้อย่างไม่ขัดเขิน ได้แก่ ธรรมชาติอารมณ์ของมนุษย์หญิงชาย กฎเกณฑ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ศิลปะการวาดภาพ สมัยนิยมในการแต่งกาย ค่านิยมตามยุคสมัย และการเมือง ทั้งหมดแสดงถึงความสนใจต่อปัญหาสังคมรอบตัวในฐานะนักเขียนนวนิยายสร้างสรรค์สังคม และความสามารถในฐานะศิลปินผู้มุ่งถ่ายทอดสาระบางประการให้แก่สังคมของสุวรรณี สุคนธา

จากการศึกษาผลงานและชีวิตของ สุวรรณี สุคนธา ผู้วิจัยมีความเห็นว่านักเขียนผู้นี้เป็นผู้มีจิตสำนึกทางสังคมสูงผู้หนึ่ง สมควรได้รับการยกย่อง เพราะได้แสดงถึงความตั้งใจจริงในอันที่จะพยายามชี้บอกให้ผู้อ่านเห็นสภาพของปัญหายาเสพติดที่มีอยู่ และเป็นจริงในสังคมไทย สุวรรณีได้ใช้พรสวรรค์และคุณสมบัติของนักเขียนของตน เสนอผลงานทางวรรณกรรมไว้เป็นมรดกทางสติปัญญาแก่คนรุ่นหลัง

ผู้วิจัยพบว่า การสร้างงานของสุวรรณี สุคนธา มีความสอดคล้องกับคำกล่าวของยอร์จ ออร์เวลล์ ในบทความวิจารณ์ลักษณะของคนที่จะเป็นนักเขียนที่ว่า นักเขียนมักมีพื้นฐานทางจิตใจ และแนวโน้มทางความคิดที่เด่นชัด 4 ประการ[1] คือ

1. มีความหลงตัวเอง
2. หลงใหลในสุนทรียภาพ
3. มีความรู้สึกในเชิงประวัติศาสตร์
4. มีจุดมุ่งหมายทางการเมือง

ดังนั้นจากความคิดข้างต้นเป็นเกณฑ์ ผู้วิจัยจะใช้วิเคราะห์อิทธิพลและแรงบันดาลใจในการสร้างงานของ สุวรรณี สุคนธา ต่อไป

1. มีความหลงตัวเอง

ยอร์จ ออร์เวลล์ มีคำกล่าวที่น่าสนใจเกี่ยวกับลักษณะลึกซึ้งที่แฝงอยู่ในตัวนักเขียนว่า นักเขียนมักมีความมุ่งหวังที่จะเป็นที่ยอมรับของสังคม ต้องการเป็นคนฉลาด ได้รับการกล่าวถึงอยู่ในความทรงจำของผู้อ่าน และอนุชนรุ่นหลัง เช่นเดียวกับบุคคลในอาชีพอื่น ยอร์จให้เหตุผลว่านักเขียนมีคุณสมบัติเช่นว่านี้เหมือน ๆ กับนักวิทยาศาสตร์ ศิลปิน นักการเมือง นักกฎหมาย ทหาร นักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ กล่าวโดยสั้น ๆ ก็คือ กลุ่มคนระดับหัวกระทิของประชากรทั้งหมดมีคุณสมบัติเช่นที่ว่า คนส่วนใหญ่นั้นไม่มีความหลงตัวอย่างรุนแรงเช่นพวกเหล่านี้ หลังจากอายุสักราว

---

[1]George Orwell, The Collected Essays, Journalism and Letters of George Orwell Volume 4 Infront of Your Nose 1945-1950, อ้างใน "ถนนหนังสือฉบับเดือน กุมภาพันธ์ 2527, หน้า 65-66.

สามสิบ ประชากรส่วนใหญ่ต่างก็ล้มเลิกความทะเยอทะยานส่วนตัว และเป็นจำนวนมากที่แทบจะเรียกได้ว่าล้มเลิกความรู้สึกในฐานะที่เป็นปัจเจกชนโดยสิ้นเชิงและมีชีวิตอยู่เพื่อคนอื่น หรือไม่ก็ถูกงานประจำที่หนักและน่าเบื่อหน่ายรัดตัวจนกระดิกกระเดี้ยไม่ได้ ผิดกับคนกลุ่มน้อยระดับหัวกระทิที่มีความสามารถพิเศษ มีความปรารถนาแรงกล้าที่จะมีชีวิตเพื่อตนเองตราบจนวินาทีสุดท้ายของลมหายใจ และนักเขียนก็สังกัดอยู่ในคนกลุ่มนี้ นักเขียนที่รับผิดชอบต่องานเขียนของเขานั้นโดยรวมแล้วล้วนหลงตัวเอง เอาตนเองเป็นศูนย์กลาง[1] งานของสุวรรณีเข้าลักษณะการวิจารณ์ความเป็นนักเขียนหลงตัวตามทฤษฎีของยอร์จ ออร์เวลล์อย่างเห็นได้ชัด สุวรรณีปรารถนาที่จะเป็นนักเขียนมาเรื่อยตั้งแต่เริ่มงานเรื่องสั้น และมีชื่อเสียงเมื่ออายุ 30 ปีเศษ ในขณะที่ภาระครอบครัว และงานประจำคือการสอนหนังสือก็รัดตัวอยู่ และสุวรรณีก็เป็นนักเขียนที่ดำเนินชีวิตเพื่อสนองความปรารถนาในการแสดงออกถึงความสามารถพิเศษของตนจนวินาทีสุดท้าย โดยที่เมื่อเสียชีวิตยังมีงานเขียนค้างอยู่ คือนวนิยายเรื่อง <u>วันวาร</u>

2. หลงใหลในสุนทรียภาพ

สุวรรณี สุคนธา มีหัวใจศิลปินและนักประพันธ์ย่อมมองเห็นถึงความงามของโลกที่อยู่รอบตัว แล้วบรรจงเรียงร้อย สรรถ้อยคำใช้แต่ละคำ มีความสุขที่จะได้สร้างพลังของความหมายและเสียงในถ้อยคำ สำนวน ลีลาที่กระชับของร้อยแก้วเพื่อสร้างเรื่องที่ดี สุวรรณีเข้าไปมีส่วนรวมในประสบการณ์ของความงามซึ่งนักเขียนศิลปินผู้นี้สามารถมองเห็นคุณค่า และคิดว่าไม่ควรละเลยที่จะนำมาสู่สายตา และอารมณ์ของเพื่อนร่วมโลก แรงบันดาลใจทางสุนทรียภาพค่อนข้างจะมีน้อยในหมู่นักเขียนทั่วไป แต่อย่างไรก็ตามนักเขียนทุกคนย่อมมีคำ หรือสำนวนเฉพาะที่เขาถนัดและโปรดปราน สุวรรณีก็เช่นกันเป็นนักเขียนผู้มีลีลาทางภาษาซึ่งมีความเฉพาะตัว และเป็นที่ชื่นชอบของนักอ่านกลุ่มหนึ่ง

3. มีความรู้สึกในเชิงประวัติศาสตร์

ยอร์จ ออร์เวลล์ กล่าวถึงคุณสมบัตินี้ของนักเขียนว่า ปรารถนาที่จะเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่มันเป็นจริง ๆ ที่จะค้นหาความจริงที่ถูกต้อง และบันทึกมันไว้เพื่อชนรุ่นหลังได้อ่านและศึกษา[2]

---

[1] เรื่องเดียวกัน.

[2] เรื่องเดียวกัน.

สุวรรณี สุคนธา มีคุณสมบัติข้อนี้เต็มเปี่ยม เห็นได้จากการวิเคราะห์งานนวนิยายเกี่ยวกับปัญหายาเสพติดที่มุ่งเสนออุทธาหรณ์แก่เยาวชนดังได้กล่าวมาข้างต้น ล้วนเป็นเรื่องมีส่วนจริง ของมนุษย์ที่มีตัวตนจริงและในสังคมจริงของเรานี้เอง

4. มีจุดมุ่งหมายทางการเมือง

ความหมายของคำว่า "การเมือง" ในที่นี้ ยอร์จ ออร์เวลล์ ให้ความหมายว่าเป็นการเมืองในขอบเขตที่กว้างขวางที่สุดเท่าที่จะกว้างได้ นักเขียนที่เขียนด้วยแรงบันดาลใจนี้จะเป็นนักเขียนที่มีความปรารถนาที่จะผลักดันให้สังคมหันเหไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดของประชาชน คนในสังคม ยอร์จย้ำว่าไม่มีหนังสือเล่มใดที่ปราศจากความเชื่อทางการเมือง เช่นเดียวกับลักษณะสุนทรียภาพของหนังสือ งานลักษณะที่ว่านี้ก็ปรากฏอยู่ในนวนิยายวิจารณ์สังคมเกี่ยวกับปัญหายาเสพติด 5 เรื่องอย่างสม่ำเสมอ และมีน้ำหนักไม่มากน้อยกว่ากันนักดังกล่าวแล้วว่า สุวรรณีเสนอปัญหาอย่างประนีประนอม เมื่ออ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ผู้อ่านจะเห็นว่าการเมืองของสุวรรณี ตามความหมายนี้ ก็คือการเมืองอันบริสุทธิ์ มิได้หมายถึงอำนาจบริหาร อำนาจปกครอง แต่มุ่งสู่จุดหมายปลายทาง คือสังคมที่ดี ที่เยาวชนจะได้เติบโตขึ้นอย่างสมบูรณ์ เป็นพลเมืองดีสืบต่อเนื่องไปตลอดกาล

<u>ข้อเสนอแนะ</u>

การศึกษานวนิยายวิจารณ์สังคมเกี่ยวกับปัญหายาเสพติดของ สุวรรณี สุคนธา นอกจากจะช่วยขยายขอบเขตของเนื้อหาของงานวรรณกรรมในแง่เดียวกันนี้ให้กว้างลึกขึ้นกว่าเดิม ยังช่วยชี้ให้เห็นว่า ปัญหายาเสพติดในสังคมไทยนั้นมีแนวโน้มที่จะคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้นเป็นลำดับ ตราบเท่าที่บุคคลทุกฝ่ายเห็นความสำคัญ ร่วมกันใช้ความรู้ความสามารถของตนช่วยแก้ไขปัญหา ดังที่นักประพันธ์ก็ได้ใช้งานวรรณกรรมเป็นเครื่องมือเผยแพร่ต้นตอ สาเหตุ และผลเพื่อเสนอทางออกหรือวิธีแก้ปัญหายาเสพติด ซึ่งให้ผลต่อการรับรู้ของสังคมได้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง และเฉพาะกลุ่มบุคคลหนึ่งที่งานวรรณกรรมนั้น ๆ จะอยู่ในความสนใจของเขา หรือมองในด้านสังคมวิทยา งานของสุวรรณี สุคนธา ก็ได้มีส่วนช่วยส่งเสริม อนุรักษ์วัฒนธรรมที่ดีงามของชาติให้คงอยู่ ด้วยการชี้นำแนวทางดำรงชีวิต การอยู่ร่วมกันในสังคมมนุษย์แก่กลุ่มบุคคลกลุ่มสำคัญ ซึ่งเป็นทรัพยากรของประเทศ คือ เยาวชนไทย ให้รับรู้ เข้าใจและมองเห็นโทษภัยของยาเสพติด รู้จักเลือกวิถีทางชีวิตที่ถูกที่ควร

วิธีนี้เป็นการช่วยลดปัญหาสังคมจากต้นตอของปัญหาวิธีหนึ่ง หากบุคคลกลุ่มอื่นให้ความร่วมมือทำงานประสานสอดคล้องกันไปอย่างมีระบบ เชื่อว่าในอนาคตอันใกล้ปัญหายาเสพติดในสังคมไทยจะลดความน่าวิตกลงได้ โดยมีสภาพเป็นเพียงปัญหาสังคมปกติทั่วไป ทั้งนี้จะทำให้ผู้ผลิตวรรณกรรมเห็นผลสำเร็จของงานที่มีต่อสังคม และเกิดกำลังใจ กำลังสติปัญญามองหาทางพัฒนาการประพันธ์ของตนให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น นั่นคือวงวรรณกรรมไทยจะได้รุดหน้าต่อไปโดยมีนักประพันธ์ที่รับผิดชอบต่อผลงานเสนองานประพันธ์ที่ถึงพร้อมด้วยคุณภาพและมีความงดงามทางวรรณศิลป์